

Георги Русафов
Катеричката Лю Ли

Далече, далече оттука – хей там нейде, дето свършва синият хоризонт на тучната равнина и започва тъмната межда на планините – има една вековна гора. Някога в тази гора живяла щастливо и безгрижно катеричката Лю Ли... Веднъж, както си лудувала по клоните на дърветата, Лю Ли дочула, че някакъв женски глас нареждал жално в далечината:

– Оооох, няма ли в този лес милостиво сърце, което да се съжали над мене!... Така ще си загина тука млада и зелена – далече от мила майка и свиден татко – ако някой не ми помогне да се отърва от въжета на страшния разбойник Мецун!

Пъргавата катеричка мигом замръзнала на мястото си от изненада.

– Кой ли ридае така жално в тази гора, дето всичко е тъй хубаво, тъй весело... – запитала се тя със свито сърце.

След туй, без много да му мисли, Лю Ли полетяла презглава към посоката, отдето се разнасяли тъжните вопли на непознатата жена... Подскачала дълго от клон на клон, от дърво на дърво. На края стигнала до една пещера, потулена дълбоко в гората. Вътре в пещерата, седнала върху купчина сухи бурени, завързана през кръста с конопено въже, скубела русите си коси и ридаела горко дивно хубава девойка.

– Коя си ти и кой зъл вятър те доведе в туй страшно усое, девойко? – попитала топло Лю Ли вързаната хубавица.

Девойката я изгледала със сините си разплакани очи, преглътнала сълзите си, па на един дъх ѝ разказала:

– Аз съм единственото чедо на войводата, който управлява този край. Преди три дни излязох с мои дружки да си набера цветя в гората. Помахих се по една шарена пеперуда, хлътнах дълбоко в леса, загубих пътя и така влязох в ръцете на разбойника Мецун... Той още същия ден ме хвърли в тази пещера, за да ме принуди да му стана невеста. Ала посоро три пъти ще умра, отколкото да се омъжа за това чудовище!...

– Нима не можеш да се отървеш от въжето и да побегнеш – нали ръцете ти са свободни? – зачудила се Лю Ли, като видяла с колко тънко въженце била завързана девойката. – Хайде опитай се да направиш това, останалото ще свършат младите ти пъргави крака; аз ще ти показвам пътя!

– О, мила катеричке, напразно ме виниш, че не съм сторила това досега! – изплакала в отговор пленницата. – Откакто съм попаднала в ръцете на разбойника Мецун, вече трийсет пъти съм се отвързвала и побягвала от пещерата... Но всякога се случваше така, че Мецун на часа ме настигаше, сякаш дотогава не е бил на лов далече от моя затвор, а през цялото време ме е дебнел отблизо, скрит нейде в хрусталаците пред

дупката, в която ме е вързал!

Катеричката се огледала и едва тогава видяла от високото, че в дъното на пещерата седяла стара, прастара сляпа баба. Тя държела в костеливите си ръце краищата на две дълги въжета. С едното била вързана хубавицата, а другото чезнело незнайно къде в глъбините на горските пуциначи... Лю Ли веднага се досетила каква работа вършело това въже, затуй побързала да пошепне на пленницата:

– Виждаш ли въжето, дето краят му се губи в гората?... С него бабата, като го е подръпвала, навреме е обаждала на Мецун за бягството ти. И тя ще продължава да прави това, ако не успееш да я надхитриш...

Тези думи съвсем отчаяли девойката и тя пак започнала да кърши ръце:

– Горко ми, горко!... Нима навеки ще остана робиня на разбойника Мецун, нима повече няма да се върна при милите ми родители, при свидните ми дружки, в светлия ми бащин дом!

Но катеричката не я оставила дълго да плаче.

– Успокой се, девойче, което не си могла да направиш досега самичка, вече ще можем да го сторим двете, с дружни сили... Хайде, отвържи се пак, а аз през туй време ще подръпвам въжето, та сляпата баба да не усети бягството ти!

Каквото поръчала Лю Ли, това направила пленницата. И без бабата да разбере нещо, пъргавите крака на девойката скоро я отнесли далече от страшната пещера. Подир нея, като се убедила, че хубавицата се е отдалечила достатъчно от своя доскорошен затвор и разбойникът Мецун няма да може вече да я настигне, хукнала да ѝ показва пътя и умната катеричка.

Спасената девойка отвела Лю Ли в своя богат дом. Там родителите на момичето, щом научили какво е сторила катеричката за дъщеря им, тутакси я обкръжили с най-нежни грижи. Гощавали я час по час със захаросани лешници. Току тикали пред нея сребърна паничка, пълна догоре с ароматен мед, в който плували жълти като кехлибар орехови ядки. Канели я често-често и със сладкиши. А за спане ѝ направили златна клетка, застлана с коприна и пух, която поставили в най-слънчевия кът на своя дворец.

Но минало-неминало седмица време, и Лю Ли започнала да линее. А след още една седмица тя съвсем престанала да яде... Връщала непокътната паничката с меда и ореховите ядки. Не посягала към захаросаните лешници. Отблъсвала далече от себе си – без дори да ги погледне – всички сладкиши, които непрекъснато ѝ носела девойката. Затуй пък

очите ѝ, пълните ѝ с тъга и мъка очи, гледали все навън, дето в далечината се синеели високите планини, сред които се разстилала като безкраен зелен килим нейната родна гора.

– Какво ти е, мила катеричке, кажи ми какво те мъчи, моя спасително? – разтревожила се по едно време девойката. – Болна ли си, та така отслабна!

Лю Ли я погледнала с помръкналите си натъжени очи, сетне зареяла поглед пак към далечната гора, па рекла:

– Ти живя три дни и три нощи в гората, ала познаваш ли я?

– Не! – признала си чистосърдечно девойката.

– Тогава мъчно ще разбереш тъгата ми по моята гора, която не ми дава покой и ме суши... – въздъхнала още по-тежко Лю Ли.

– Че какво хубаво има в гората, за да тъгуваш за нея! – изумила се девойката, като дори закрила ужасена очи при спомена за преживелиците ѝ в пещерата на разбойника Мецун. – Бррр... там и денем, и нощем се разнасяха все едни такива страшни гласове, че и сега косите ми настръхват, сърцето ми спира да бие от страх, щом си спомня за тях!...

Думите на девойчето засегнали много катеричката. И като се изправила с целия си мъничък ръст пред младата жена, тя ѝ отвърнала на един дъх:

– Питаш ме какво хубаво има в гората ли?!... Там има пенливи поточета, които лъкатушат сред зелените тревици, бълботят между храсталците и отнискат към равнината горската песен за свободата. Там, щом падне вечер, немирният Планинец долита от звездите, гали ни с невидимите си пръсти и ни приспива с чудни приказки за свободата. Там – съмне ли – до една птиците посрещат слънцето с лесни пак за свободата... О, там – там в моята гора – всичко живее волно и пее за свободата!... Затуй, ако наистина си ми признателна за добрината, върни ми това, което ти помогнах сама да получиш, защото знаех колко е сладко – пусни ме да се върна в гората, при свободата!

– Не, мила катеричке, аз няма да те пусна пак в гората... Там ти няма да намериш нашите захаросани плодове, нашите панички с мед и орехови ядки, нашите меки постели. Потрай, сестрице, ще свикнеш и тука!

Лю Ли въздъхнала, свила се в дъното на златната клетка, притворила клепки. Видяла пак гората, чула волните чуруликания на птиците сред разлюляните върхари и две сълзи капнали на копринената ѝ постеля – две от никого не разбрани топли сълзи.

Минали още няколко дни. И Лю Ли от ден на ден ставала все по-

тъжна, все слабеела, слабеела. На края една сутрин девојката сепнала къщата с отчаян вик: – Катеричката... дружката ми... моята спасителка е мъртва!

Когато майката и бащата дошли при златната клетка, видели, че катеричката наистина лежала неподвижна на копринената си постеля. До нея – непипната – стояла храната ѝ: захаросаните плодове, сладкишите и сребърната паничка, пълна догоре с мед, в които плували недокоснати ореховите јадки... Девојката плакала цял ден и цяла нош за смъртта на својата спасителка. А кога то пукнала зората, тя подбрала родителите си, прегърнала безжизненото трупче на катеричката и всички тръгнале към гората – там да погребат Лю Ли. Нали приживе очите ѝ били објрнати все нататък. Но кога то стигнали првите дрвета и спрели да починат, станало чудо – Лю Ли изведнџ скочила от прегрјдката на момичето и преди девојката да разбере какво става, катеричката се изгубила в гштите клонаци на боровете, дето сладкопойни птици извивале до премала кршни песни.

– Ах, та ти само си се преструвала на мъртва, хитрушо! – плеснала с рџе зарадваната девојка.

– Прости ми, че се престорих на мъртва, за да ме донесете до гората! – викнала в отговор Лю Ли към слисаното момиче. – Но вярвай ми, ако не бях направила това, шях наистина да умра от тџа по моята гора вџв вашия гостоприемен дом!... Бџди шастлива и ти у дома си, сестрице!

И след миг катеричката се изгубила дџлбоко в гората – при волния вятър, при сладкопойните птици, при свободата...

КРАЙ

© Георги Русафов

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издателство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9144>]